

УДК 658.14.012

Самойлікова А. В.

Сумський державний університет

АНАЛІЗ МЕТОДІВ ФІНАНСОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІННОВАЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

У статті обґрунтовано актуальність дослідження системи методів фінансування інноваційно-інвестиційної діяльності підприємства. Удосконалені теоретико-методологічні підходи до визначення сутності понять «фінансове забезпечення» та «методи фінансового забезпечення». Проаналізовано сучасні методи фінансового забезпечення, і визначені їх сильні та слабкі сторони, із врахуванням яких запропоновано системний підхід до вибору методів фінансування в залежності від стадії життєвого циклу інноваційно-інвестиційного проекту.

Ключові слова: методи фінансування, фінансове забезпечення, інноваційно-інвестиційна діяльність, інноваційна діяльність, підприємство.

Постановка проблеми. В умовах «третьої хвилі» розвитку людства або так званого постіндустріального, інформаційного суспільства науково-технічний прогрес, економіка знань, інтелектуальний капітал та інноваційно-інвестиційний потенціал є базовими джерелами конкурентних переваг, передумовами сталого розвитку та досягнення гідного рівня рентабельності діяльності вітчизняних промислових підприємств. Проте нестабільне соціально-економічне та політико-правове середовище в Україні, глобальні тенденції європейської та світової економіки, кризові сценарії розвитку грошово-кредитного та валютного ринків, високі фінансові та комерційні ризики, значні вимоги щодо якості, наукоємності, «екологічності» товарів і послуг, ліквідності ринків виробництва та збуту продукції й низка інших факторів зумовлюють необхідність постійного пошуку підприємством нових джерел фінансового забезпечення інноваційно-інвестиційної діяльності.

Можливості традиційно використовуваного самофінансування даної специфічної сфери об'єктивно є обмеженими тоді, як залучення бюджетних коштів, внутрішніх і зовнішніх інвестицій, банківського кредитування, венчурного капіталу та інших фінансових ресурсів на сьогодні залишається проблематичним, дорогим, ризикованим, процедурно ускладненим процесом, який вимагає високого рівня мобільності, якості та ефективності управління підприємством у цілому та, зокрема, фінансуванням його інноваційно-інвестиційної діяльності. У той же час кожен економічний агент прагне отримати максимальний прибуток за умови здійснення мінімальних витрат, що обґрунтовує необхідність оптимізації структури джерел фінансового забезпечення інноваційно-інвестиційної діяльності підприємства, що, у свою чергу, обумовлює актуальність дослідження системи методів фінансового забезпечення.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Вирішенню теоретичних і методологічних завдань інноваційно-інвестиційної діяльності, зокрема, питанням фінансового забезпечення та його методам присвячені праці багатьох вітчизняних і зарубіжних учених, таких як: В. Александрова, О. Амоша, Л. Антонюк, Ю. Бажал, І. Балабанов, В. Биковський, С. Валдайцев, О. Василик, А. Гальчинський, В. Геєць, Г. Гольдштейн, М. Долішній, П. Друкер, П. Завлін, В. Зомбарт, С. Ілляшенко, С. Ільєнкова, С. Козьменко, М. Крупка, Н. Краснокутська, Л. Крушвіц, І. Луніна, Л. Нейкова, А. Пересада, О. Попович, М. Портер, А. Пригожин, В. Савчук, Р. Солоу, Б. Твіс, М. Туган-Барановський, Ф. Фатхутдінов, Л. Федулова, Р. Фостер, Ю. Яковець та ін.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. Проте науково-методичні підходи до фінансування інноваційно-інвестиційної діяльності підприємства потребують подальшого розвитку, спрямованого на удосконалення системи методів фінансового забезпечення з врахуванням специфіки інноваційно-інвестиційних проектів, поточного соціально-економічного та політико-правового стану в державі, особливостей національної та світової економіки в нестабільних умовах сьогодення.

Мета статті. Головною метою цієї роботи є проведення комплексного аналізу системи методів фінансового забезпечення інноваційно-інвестиційної діяльності підприємства та вдосконалення системного підходу до її формування.

Виклад основного матеріалу. У сучасних умовах господарювання фінансове забезпечення є критичною складовою процесу комерціалізації результатів інноваційно-інвестиційної діяльності підприємства, у т.ч. наукових досліджень та дослідно-конструкторських робіт. Так, практична реалізація будь-якого інноваційно-інвестиційного проекту потребує достатнього обсягу фінансових ресурсів, із проблемою дефіциту яких часто стикаються не лише малі, а й великі підприємства, що в цілому гальмує інноваційний розвиток держави. Дана ситуація зумовлена передусім специфікою інноваційно-інвестиційної діяльності: високим рівнем ризиків, непередбачуваністю майбутніх доходів від впровадження інноваційно-інвестиційного проекту, його довготривалим життєвим циклом і, відповідно, потребою в значних обсягах довгострокового фінансування, що в підсумку викликає сумніви та знижує впевненість потенційних інвесторів і кредиторів у прибутковості того чи іншого проекту.

У даному контексті цікавим вважаємо дослідження факторів, які обмежують інноваційно-інвестиційну діяльність підприємств, проведене Російським комітетом статистики за матеріалами вибірових обстежень інвестиційної активності суб'єктів господарювання (таблиця 1) [1, с. 688; 2, с. 584].

Із наведеного випливає, що основним стримуючим інноваційно-інвестиційну діяльність підприємств фактором є дефіцит власних ресурсів (64% досліджуваних підприємств), інвестиційні ризики, невизначеність економічної, соціально-політичної ситуації в країні, високий відсоток комерційного кредиту та складність процедури його одержання.

Крім того, на стан фінансового забезпечення інноваційно-інвестиційної діяльності вітчизняних

підприємств та вибір його методів суттєво впливає модель сформованої національної системи фінансування інновацій. Дослідження інноваційної сфери різних за рівнем економічного зростання країн доводить, що національні системи фінансування інновацій знаходяться у тісному взаємозв'язку з розвитком інститутів ринкової інфраструктури. Так, російські науковці А. Пестова й О. Солнцев виділяють чотири моделі систем фінансування інновацій, які застосовуються в різних країнах світу, зокрема, ринкову, корпоративно-державну, кластерну (мережеву) та мезо-корпоративну, основні параметри яких представлені в таблиці 2 [3, с. 10-19].

На нашу думку, наведені вище моделі фінансування інновацій віддзеркалюють цілі, завдання та напрямки державної політики й адаптовані до умов різних економічних систем. Проте, можна виділити загальні чинники, які є базовими для формування національної системи фінансування: рівень науково-технологічного розвитку країни та наявний інноваційний потенціал; масштаби економіки та темпи економічного зростання; кількісні та якісні параметри інституційного забезпечення, у тому числі фінансової інфраструктури; законодавча та інформаційна база; кваліфікація, мотивація, адаптованість і «гнучкість» людського

Таблиця 1

Розподіл підприємств за оцінкою факторів, які обмежують інноваційно-інвестиційну діяльність підприємств

Обмежуючий фактор	у % до загальної кількості підприємств							
	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012
Недостатній попит на продукцію	21	17	11	18	29	19	19	19
Дефіцит власних фінансових ресурсів	65	63	59	63	66	67	60	64
Високий відсоток комерційного кредиту	31	28	27	26	36	31	25	25
Складний механізм отримання кредитів для реалізації інвестиційних проектів	17	12	14	15	19	15	14	13
Інвестиційні ризики	25	28	29	27	23	23	27	27
Незадовільний стан технічної бази	9	8	8	7	7	5	6	7
Низька прибутковість інвестицій в основний капітал	14	13	12	8	10	11	11	10
Невизначеність економічної ситуації в країні	18	14	11	33	48	32	31	26
Недосконала нормативно-правова база, що регулює інвестиційні процеси	17	13	18	10	10	10	10	11

Таблиця 2

Національні системи фінансування інноваційної діяльності: кількісні та якісні характеристики

Характеристики	Система фінансування			
	Ринкова	Корпоративно-державна	Кластерна (мережева)	Мезо-корпоративна
Розвиненість фінансового ринку	Висока	Помірна	Невисока	Невисока
Банківська концентрація	Не має значення	Висока	Висока	Висока
Доступність венчурного капіталу	Висока	Низька	Висока	Не має значення
Частка інституційних інвесторів у фінансуванні венчурних фондів, %	30-50	> 10	30-40	> 10
Частка банківського фінансування венчурних фондів, %	> 20	40-60	20-30	30-40
Корпоративне фінансування венчурних фондів	Помірне	Помірне	Помірне	Високе
Розвиненість ринку злиття та поглинань	Висока	Недостатня	Недостатня	Недостатня
Рівень захисту прав міноритарних акціонерів	Високий	Обмежений	Високий	Обмежений

Таблиця 3

Узагальнення теоретичних підходів до визначення понять «фінансове забезпечення» та «метод фінансування»

Автор	Визначення сутності поняття
О.М. Колодізев [4]	Фінансове забезпечення – сукупність економічних відносин, що виникають з приводу пошуку, залучення і ефективного використання фінансових ресурсів, а також організаційно-управлінських принципів, методів і форм впливу цих ресурсів на інноваційний розвиток національної економіки
І.Г. Сокирська [5]	Фінансове забезпечення – реалізація неперервного характеру відтворювальних процесів за рахунок власних та залучених фінансових ресурсів з виокремленням механізму фінансового забезпечення, формування структури капіталу, планування і бюджетування та балансування грошових потоків
Г.В. Возняк [6]	Фінансове забезпечення – комплекс методів та важелів впливу на інноваційну діяльність, що реалізується в різних формах через відповідну систему фінансування
С.П. Гладій [7]	Фінансове забезпечення – узагальнюючий метод інвестування через фінансові форми як конкретні прояви категорій фінансової сфери, зовнішнього вияву механізму та його структурних елементів
Л.Л. Ігоніна [8]	Метод фінансування – спосіб залучення інвестиційних ресурсів із метою забезпечення фінансової реалізованості проекту
В.О. Молочков [9]	Методи фінансування – способи фінансування, які відображають використання специфічних джерел фінансування у зв'язку з господарською ситуацією фірми, планами її поточної діяльності та розвитку

капіталу та ін. У той же час при виборі методів фінансування необхідно враховувати: на лінійну чи нелінійну модель інноваційного процесу розроблюється система фінансового забезпечення; кількість охоплених інноваційно-активних галузей у процесі фінансування; потенційні можливості та інтенсивність фінансування радикальних інновацій та ранніх стадіях наукових досліджень і дослідно-конструкторських робіт тощо.

Досліджуючи методи фінансового забезпечення інноваційно-інвестиційної діяльності підприємства, варто зазначити, що в економічній літературі не досягнуто єдності у визначенні сутності поняття «фінансового забезпечення», як і власне «методів фінансового забезпечення» інноваційно-інвестиційної діяльності (таблиця 3).

На підставі узагальнення теоретичних підходів до трактування даних термінологічних категорій

Таблиця 4

Сильні та слабкі сторони методів фінансування інноваційно-інвестиційної діяльності підприємства

Метод	Сильні сторони	Слабкі сторони
Самофінансування (використання власних фінансових ресурсів: власний капітал, прибуток, амортизаційні відрахування, продаж чи оренда вільних активів, доходи від продажу патентів чи ліцензій тощо)	Доступність і мобільність; менший ризик банкрутства та неплатоспроможності; відсутня загроза втрати власності; немає потреби залучати довгострокові інвестиції, звертатися до фінансово-кредитних установ; забезпечується фінансова стійкість розвитку підприємства, його платоспроможність у довгостроковому періоді; більш висока здатність генерації прибутку та ін.	Обмеженість обсягу залучених коштів; криза затримки платежів обмежує можливість фінансування інновацій за рахунок прибутку; нестача власних коштів зумовлює низьку інноваційну активність; обмеження темпів розвитку; вивід власних коштів з господарського обороту, відсутність незалежного контролю ефективності використання коштів та ін.
Фінансове забезпечення за рахунок позикових коштів (банківський кредит, інноваційний кредит, випуск облігацій, факторинг, форфейтинг)	Можливість залучення значних обсягів коштів і розвитку виробництва, збільшення прибутковості власного капіталу за рахунок ефекту левереджа; здатність швидко оновлювати основні фонди без значних одноразових грошових витрат; гнучкий графік виплат відповідно до виробничих циклів і потоків готівки; незалежний контроль за ефективністю використання залучених коштів тощо.	Висока кредитна ставка; складність процедури одержання кредитів; погіршення фінансових результатів реалізації проектів; довгострокові інноваційні проекти характеризуються високим ступенем ризику; проблема кредитних гарантій або застави, що виникає при кредиті; високий ризик втрати майна чи прав управління, неплатоспроможності та банкрутства; необхідність надання інформації про фінансовий стан тощо.
Фінансове забезпечення за рахунок залучених коштів (внутрішні та зовнішні інвестиції, акціонерне фінансування; венчурне фінансування)	Акумуляування значних фінансових ресурсів шляхом розміщення акцій; залучення фінансових ресурсів дає змогу підприємству відносно вільно маневрувати структурою цих ресурсів; за допомогою емісії цінних паперів здійснюється заміна інвестиційного кредиту ринковими борговими зобов'язаннями; зростання інвестиційної привабливості; незалежний контроль за ефективністю використання коштів; використання залучених коштів не обмежене за строком; виплати (акціонерне фінансування) залежать від фінансового результату тощо	Складність залучення значних обсягів інвестиційних ресурсів приватними акціонерними товариствами; розміщення цінних паперів – складний і дорогий процес; загроза втрати управління та контролю над підприємством; необхідність розкриття фінансової та іншої інформації; високі операційні витрати, пов'язані з додатковою емісією, реєстрацією, лістингом та ін.
Фінансування шляхом лізингу (оренди) обладнання чи устаткування	Можливість отримати необхідне майно без попереднього накопичення значних сум коштів і залучення зовнішніх джерел фінансування; один із можливих варіантів фінансового забезпечення для підприємств без кредитної історії і достатніх активів для застави; у порівнянні з кредитом не потребує гарантій (заставою є майно, взяте в лізинг); прискорена амортизація підвищує ефективність реалізації проекту, використання новітньої техніки та технологій без значних капіталовкладень та ін.	Складність процедури лізингової угоди; тривалість укладання угоди порівняно вище з купівлею устаткування; адміністративні витрати; необхідність стати на облік у Державній комісії з регулювання ринків фінансових послуг; ризик несплати лізингових платежів; проектні ризики; майновий ризик, пов'язаний з утратою, пошкодженням предмета лізингу; ризик неповернення предмета лізингу тощо.
Бюджетне фінансування та фінансування міжнародних органів та установ (кошти з державного та місцевих бюджетів, гарантії, субсидії, гранти, податкові пільги тощо)	Можливість отримати необхідні фінансові ресурси без гарантій і застави; можливі податкові пільги та субсидії; низькі ризики; бюджетне фінансування не знижує платоспроможність підприємства і не є загрозою банкрутства чи втрати управління підприємством та ін.	Нецільовий характер фінансування; залежність від інвестиційного клімату; нестабільний податковий режим та законодавча база; незначний обсяг отриманих коштів; кошти надаються, як правило, на короткострокові проекти; конкурсна основа фінансування тощо.
Змішане фінансування (поєднання різних методів фінансування)	Порівняно менший рівень ризику; контроль за ефективністю використання коштів; менша ймовірність неплатоспроможності та банкрутства, втрати управління; ефект фінансового важеля тощо.	Нецільовий характер фінансування; необхідність оптимального врахування переваг і недоліків різних методів фінансування; залежність від багатьох учасників фінансових відносин та ін.
Проектне фінансування (комплексне цільове використання різних методів)	Цільовий характер фінансування; прив'язка до конкретного проекту та його грошових потоків за періодами; високий рівень контролю; розподіл ризиків тощо.	Високий рівень кредитних ризиків; залежність від інвестиційного клімату; нестабільний податковий режим та законодавча база; потреба в кваліфікованому менеджменті, оптимізації методів фінансового забезпечення та ін.

пропонуємо визначити фінансове забезпечення інноваційно-інвестиційної діяльності підприємства як систему форм і методів пошуку, відбору, залучення, оптимального поєднання та ефективного використання власних, залучених і запозичених джерел фінансових ресурсів. Відповідно під методами фінансового забезпечення інноваційно-інвестиційної діяльності підприємства розуміємо конкретні способи та прийоми фінансування, які виражаються у використанні того чи іншого специфічного джерела фінансового забезпечення в залежності від фінансово-економічного стану підприємства та особливостей його функціонування.

На думку Л.Л. Гоніної, до методів фінансового забезпечення слід віднести наступні: 1) самофінансування (власні фінансові ресурси); 2) акціонування (пайове фінансування); 3) кредитне фінансування (інвестиційні кредити банків, випуск облігацій); 4) лізинг; 5) бюджетне фінансування; 6) змішане фінансування; 7) проектне фінансування [8]. Відповідно до вищенаведеної класифікації, автор пропонує розділити джерела фінансування інвестиційних проектів на внутрішні (власний капітал) та зовнішні (залучений та позиковий капітал).

З іншого боку, традиційно виокремлюють прямі та непрямі методи фінансування. Найбільш поширеними джерелами прямого фінансування інноваційно-інвестиційних проектів є наступні: 1) банківський кредит; 2) кошти від емісії цінних паперів; 3) сторонні інвестиції під створення окремого підприємства для реалізації проекту; 4) кошти від продажу чи оренди вільних активів; 5) інноваційний кредит; 6) доходи від короткострокових проектів (для фінансування довгострокових); 7) власні кошти підприємства (прибутки, амортизаційні відрахування); 8) кошти, одержані під заставу майна; 9) доходи від продажу патентів, ліцензій; 10) факторинг; 11) форфейтинг. У свою чергу, до непрямих методів фінансового забезпечення відносяться ті, що забезпечують інноваційно-інвестиційні проекти необхідними матеріально-технічними, трудовими та інформаційними ресурсами, а саме: 1) купівля в розстрочку або отримання в лізинг (оренду) потрібного для виконання проекту обладнання чи устаткування; 2) придбання (на використовувану в проекті технологію) ліцензії з оплатою останньої в формі роялті (проценту від продажу кінцевого продукту); 3) розміщення цінних паперів з оплатою в формі поставок чи одержання в лізинг необхідних ресурсів; 4) залучення необхідних трудових ресурсів та вкладів під проект у вигляді знань, навичок та «ноу-хау» тощо [9; 10, с. 22].

Цікавою вважаємо і класифікацію методів фінансування інноваційної діяльності В.О. Сергеева, згідно з якою автор розрізняє три основні групи методів: 1) дефіцитне фінансування (інвесторами виступають уряди іноземних держав, міжнародні фінансові організації, а також вітчизняні підприємства та інвестори); 2) акціонерне (корпоративне) фінансування (комерційні банки, інституціональні інвестори); 3) проектне фінансування [11, с. 188].

Узагальнюючи наведене вище, виділимо сильні та слабкі сторони основних груп методів фінансового забезпечення інноваційно-інвестиційної діяльності підприємства (таблиця 4).

У той же час окрім переваг та недоліків того чи іншого методу фінансування важливо враховувати стадію життєвого циклу (розвитку) підприємства чи етап комерціалізації конкретного інноваційно-інвестиційного проекту. Розділяємо думку Й. Парка з цього приводу, який вважає, що на початковій стадії роль держави в здійсненні наукових досліджень переважає; на другій стадії розвитку досягається баланс між участю держави (або суспільного сектору) у фінансуванні інновацій та приватних інвестицій (або бізнес-сектору), що створює можливість вибору альтернатив подальшого розвитку; на третьому етапі, коли національна інноваційна система стає в достатньому ступені розвинутою, провідною стає роль бізнес-сектору у фінансуванні інновацій [12, с. 241-246]. Аналогічно Є.Ю. Усова стверджує, що на початковій стадії розробки проекту найбільш прийнятними способами фінансування є державне, самофінансування та венчурне; на пізній – банківське та інвестиційне; на стадії розширення виробництва – облігаційне та акціонерне; на етапі активного освоєння виробництва – акціонерне фінансування [13].

Проте, більш конструктивним вважаємо підхід спеціалістів ОЕСР до встановлення взаємозв'язку між стадією життєвого циклу інновацій та методами фінансування. Так, на першій стадії (seed, «посівній») пропонується використовувати власні кошти; на другій (start-up, «початковій») – державні кошти у формі грантів; на третій (early stage, early growth, «раннього зростання») – кошти приватних інвесторів – «бізнес-ангелів»; на четвертій (expansion, «розширення») – фонди венчурного капіталу; на четвертій і п'ятій – боргове фінансування (кредити); на п'ятій (later stage, «пізній стадії», «стадії сталого розвитку») – розміщення акцій на фондових біржах [14, с. 27].

Отже, вибір методів фінансування інноваційно-інвестиційної діяльності має ґрунтуватися на врахуванні специфіки стадій життєвого циклу інновацій, переваг і недоліків конкретних методів фінансового забезпечення.

Висновки і пропозиції. У результаті проведеного дослідження методів фінансового забезпечення інноваційно-інвестиційної діяльності підприємства, вважаємо доцільним застосовувати системний підхід до вибору методів фінансування в залежності від стадії життєвого циклу інноваційно-інвестиційного проекту: 1) на етапі зародження ідеї, досліджень та розробок в рамках проекту (pre-seed та seed) – самофінансування (у випадку відсутності власних коштів у молодих компаній вважаємо можливим застосування венчурного фінансування, бюджетного фінансування, фінансування з позабюджетних фондів, міжнародних організацій); 2) на початковій стадії реалізації проекту (start-up) – бюджетне фінансування, фінансування з позабюджетних фондів, міжнародних організацій, у т. ч. за рахунок грантових програм, лізинг; 3) на стадії раннього зростання (early growth) – інвестиційне фінансування, проектне фінансування; 4) на стадії розширення (expansion) – венчурне фінансування, боргове фінансування (кредити, облігації), лізинг; 5) на пізній стадії (later stage) – боргове фінансування (кредити, облігації), акціонерне фінансування (розміщення акцій на фондових біржах).

Список літератури:

1. Российский статистический ежегодник – 2012 : стат. сб. / Росстат. – М., 2012. – 786 с.
2. Российский статистический ежегодник. – 2013 : стат. сб. / Росстат. – М., 2013. – 717 с.

3. Пестова А., Солнцев О. Финансирование инноваций: в поисках российской модели // Банковское дело. – 2009. – № 1. – С. 10-19.
4. Колодізев О.М. Фінансове забезпечення інноваційного розвитку національної економіки : дис. ... док. економ. наук : спец. 08.00.08 – гроші, фінанси і кредит / О. М. Колодізев ; Державний вищий навчальний заклад «Українська академія банківської справи Національного банку України». – Суми, 2011. – 508 с.
5. Сокирська І.Г. Діагностика фінансового забезпечення діяльності підприємства // Фінанси України. – 2003. – № 1. – С. 89-93.
6. Возняк Г.В. Інноваційна діяльність промислових підприємств та способи її фінансування в Україні : моногр. / Г.В. Возняк, А.Я. Кузнецова. – К. : УБС НБУ, 2007. – 183 с.
7. Гладій С. Фінансовий механізм інвестування інноваційного розвитку: теоретико-методологічний підхід до управління // Наука молода. – 2005. – № 3. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.library.tane.edu.ua/images/nauk_vydannya/gHL8ef.pdf.
8. Инвестиции / Л.Л. Игонина ; под ред. д-ра экон. наук, проф. В.А. Слепова. – М. : Экономист, 2005. – 478 с.
9. В.А. Молочков. Инновационный менеджмент: система дистанционного бизнес-образования ЗАО «Технологический парк Могилев» [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://www.techpark.by/business/228.html>.
10. Григор'єва О.Є. Аспекти фінансування інноваційних проєктів в Україні // Культура народів Причорномор'я. – 2008. – № 126. – С. 22-25.
11. Сергеев В.А. Основы инновационного проектирования : учебное пособие / В.А. Сергеев, Е.В. Кипчарская, Д.К. Подымало; под редакцией д-ра техн. наук В.А. Сергеева. – Ульяновск : УЛГТУ – 246 с.
12. Park Y.A. Taxonomy of National Systems of Innovation: R&D Structure of OECD Economies / Y. Park // Science and Public Policy. – 1999. – Vol. 26. – P. 241-246.
13. Усова Е.Ю. Финансирования проекта по коммерциализации интеллектуальной собственности в рамках вертикального трансфера // Экономика, государство, общество. – 2001. – № 7 [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://ego.uara.ru/ru-ru/issue/2011/03/03/>.
14. Финансирование Инновационного Развития: Сравнительный обзор опыта стран ЕЭК ООН в области финансирования на ранних этапах развития предприятий / Организация Объединенных Наций, Европейская Экономическая Комиссия: пер. с англ. – СПб. : РАВИ, 2008. – 214 с.

Самойликова А. В.

Сумский государственный университет

АНАЛИЗ МЕТОДОВ ФИНАНСОВОГО ОБЕСПЕЧЕНИЯ ИННОВАЦИОННО-ИНВЕСТИЦИОННОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ ПРЕДПРИЯТИЯ

Резюме

В статье обоснована актуальность исследования системы методов финансирования инновационно-инвестиционной деятельности предприятия. Усовершенствованы теоретико-методологические подходы к определению сущности понятий «финансовое обеспечение» и «методы финансового обеспечения». Проанализированы современные методы финансового обеспечения, и определены их сильные и слабые стороны, с учетом которых предложен системный подход к выбору методов финансирования в зависимости от стадии жизненного цикла инновационно-инвестиционного проекта.

Ключевые слова: методы финансирования, финансовое обеспечение, инновационно-инвестиционная деятельность, инновационная деятельность, предприятие.

Samoilikova A. V.

Sumy State University

THE ANALYSIS OF FINANCIAL PROVIDING METHODS OF ENTERPRISE'S INNOVATION AND INVESTMENT ACTIVITY

Summary

The paper has grounded the research relevance of financing methods system of enterprises' innovation and investment activity. The theoretical and methodological approaches to defining the essence of the concepts of "financial security" and "methods of financial security" have been improved. The modern methods of financial providing have been analyzed, and their strengths and weaknesses have been identified, including that the systematic approach to the financing methods choice have been proposed, depending on the stage of the life cycle of innovation and investment projects.

Key words: financing methods, financial providing, innovation and investment activity, innovation activity, enterprise.